

יב. יום י"ד באייר, הוא יום פסח שני, מכלל הימים שאין אומרים בהם תחנון. ואינו יום פטירת רבי מאיר בעל הנס, אלא קבעוהו ליום

אוצר החכמה

מתפלל כתינוק בן יומו. ודי למבין".
עכ"ל. והביא דבריו הרב אליה רבה
אה"ח [1234567] [כ"ה, י"ח].

ומה שהזכרנו בקריאת שמע שעל
המיטה לומר פסוק [ישעיה כ"ו,
ט]: "נפשי אֵוִיתִיךָ בְּלִילָהּ, אֵף רוּחִי
בְּקִרְבִי אֶשְׁחָרֵךְ", הוא על פי מה
שכתב רבנו האר"י ז"ל בשער הכוונות
[דרושי הלילה דרוש י, דף נ"ו ע"ד] לבאר
סוד פסוק זה, כי כאשר נשלמה הנפש
לגמרי, עד שתוכל לעלות ולהתדבק בו
יתברך, הנה אז "אֵוִיתִיךָ בְּלִילָהּ", כי
אז על ידי שינת הלילה, משתוקקת
הנפש אליו יתברך, ועולה אליו בסוד
מ"ן הצריכות לצורך זיווג עליון, וכיון
שהיא עולה באותה התאוה
והתשוקה, לכן נשארת למעלה ואינה
חוזרת. ובכוא השחר, אשר אני
מתעורר, אז אשחרך עם רוחי בקרבי.
ע"כ. ועיין עוד מה שביאר בזה בשער
הגלגולים [הקדמה ג], וסיים שנכון
לאדם לומר פסוק זה בלילה כשישכב
על מיטתו, ועל ידי כך ישיג אל סוד
הרוח, וכן אל הנשמה, ולא יצטרך עוד
לגלגולים אחרים. ע"כ.

יב. ידוע ומפורסם כי אין בידינו שום
מקור ליום פטירתו של התנא

לא יבין לצורך הלבוש והקנין הצריך
לאושר האמיתי, וכל מגמתו על
עסקים בלתי מוכרחים, בלתי מגיעים
מהם לא שלימות ולא חסרון, כענין
הצעצועים והשחוק, ולקל טבלא
רהיט, והם הדברים הגשמיים. ומי
שמתכוון בדעתו כזקן, יענוהו כפי
שכלו ויתנו לו כפי השגת שכלו, אם
יכוון בשאלותיו לתועלתא דשכינתא,
בלי ספק יהיה כל השפעתו שם באור
עליון. ויש בין זה לזה שיעור, לא
יכילהו רעיון, וענין זה יתבאר אל
המעייין, אחר העמיקו בחכמה קצת
בסייעתא דשמיא". עכ"ל.

ובן מצינו כלשון הזה בשו"ת
מהרש"ל [סימן צ"ח], אשר דן
בשאלה על מנהגנו להניח תפילה של
יד מיושב, ושל ראש מעומד, וכתב על
אותם עמי ארצות המתייהרים
ומחזיקים עצמם כיודעי סודות
התורה, ונוהגים בפומבי נגד המנהג
במקום, ואלו דבריו: "לכן אהובי, אל
תלך בדרך איתם, ואין לך עסק
בנסתרות המתייהרים בחידושים,
כאילו הן יודעים ומבינים רז תורה
וצפונה, והלואי שידעו הגלויים. מה
יפה כח של רבי שמשון מקינון, אחר
שלמד סתרי הקבלה, אמר שהוא

הילולא שלו מכמה סיבות: א. לא יחול בשבת, ואפשר יהיה להרליק בו נרות וליסוע להשתטח על קברו. ב. הוא מכלל הימים שאין בהם תענית. ג. נוסעי קברות הצדיקים היו נוסעים למירון שלשה ימים אחרי כן, וכך יפקדו תחילה באופן מסודר את קבר רבי מאיר עליו השלום. ד. יום חנוכת בנין בית־הכנסת ^{אוצר החכמה} ובית־המדרש במקום מצבת קבורתו, היה בי"ד אייר תרכ"ז.

האלהי רבי מאיר בעל הנס עליו להניע העמוד, להושיבו על גבי הציון, השלום. ^{אה"ח 1234567} ותכבד העבודה. והמה מתייעצים להביא העמוד השני להושיבו על גבי חבירו, והסכימו להניח הדבר למחרת. והמה ראו כן תמהו, כי העמוד קפץ וניתר ממקומו ונפל על גבי חבירו, ותבקע הארץ לקולו, ונסו יחדיו העומדים שם מקולו בעת נפילתו על גבי חבירו בכיוון גדול, ימין בימין ושמאל בשמאל. והיה בראותם כי ישב העמוד במקומו, ספקו כפיים ורקדו בשמחה ובשירים. "עכ"ל. ועל האיגרת הלזו חתומים החכם באשי והראב"ד רבי חיים שמואל הכהן קונורטי המכונה "הסיניור", רבי רפאל ארזי הכהן, רבי מנשה ארזי הכהן, רבי דוד נתנאל רופא, רבי שמעון עבאדי, רבי אברהם אלתדיף, רבי מסעוד חג'ויל, רבי דוד אסודרי, רבי יצחק אסמאג'ה, כולם גדולי רבני טבריה בעת ההיא.

הבנין על מצבת רבי מאיר בעל הנס, כנראה נחרב כמה פעמים

בספר צעקת בני ישראל [קונטרס יצב גבולות עמים, עמוד 135] שהוציא לאור ראב"ד טבריה רבי מאיר וואעקנין ז"ל, וב'המגיד' [שנת תרכ"ז], מובא מעשה הנס שאירע אותה שנה בעת בניית בית־המדרש על ציון התנא הקדוש רבי מאיר בעל הנס זיע"א, בחתימת בית־דין רבא וחכמי וטובי העיר טבריה ת"ו, והרי הוא בקיצור: "כה דברי רועי צאן קדושים, חכמי ומנהיגי טבריא. ביום ט"ו בשבט התחלנו בבנין הקדוש, ובהיותנו עסוקים ביסוד, הגענו אצל הציון הקדוש, וירא תבנית בנין ומצבה מכוון תחת שני העמודים ממש, ובין העמודים למצבה גובה שתי אמות עפר, ואמרנו הלא טוב להסיר ערימות העפר מעל גבי המצבה, וישומו העמודים על־יד המצבה ממש. ביום ד' ב' באד"ר, נתקבצו קרוב לחמישים בני אדם, ויגעו במוטות וחבלים

אוצר החכמה

ברעשים שפקדו את טבריה. בספר חובת ירושלים [מאמר גולת תחתיות אות ט] כותב: "יש שם חצר של שלשה כתלים רצוף באבנים, ובאמצע ציון, ואבן עגול מהעמודים הישנים זקוף באמצע, ואומרים שם קבור רבי מאיר". עכ"ל. בשנת תקצ"ז נהרס הבנין ברעש, ובאיגרת שכתב רבי אברהם בק בשנת תרל"א, כתב: "אנכי מזמן רב הייתי הולך להתפלל על ציון רבי מאיר בעל הנס, ולא היה שום ציון על קברו, רק אחד עמוד כמו אבן מריחיים, ואמרו שבזה המקום היה האר"י אומר שבכאן נטמן רבי מאיר בעל הנס תחת זה האבן. ובפי אנשי טבריה יש אגדה, כי לאחר שהמקום נהרס ברעש, נעלם ונשכח הציון מתושבי העיר, עד שפעם אחת ישב רועה עם צאנו על גבי האבן הזאת, נרדם וראה בחלומו את רבי מאיר בעל הנס, ואמר לו: "אתה שוכב על מקום קבורתי". ובא וגילה את הדבר לחכמי העיר, וחפרו במקום ומצאו העמוד, ומיד מת אותו הרועה. והבינו כי אמת הדבר". עכ"ל.

אה"ח 1234567

והנאון רבנו חיים חזקיהו מדיני בספרו שדי חמד [אסיפת דינים, מערכת ארץ-ישראל אות ו ד"ה ראינו ד"ד ע"א] הביא משם רבני קדישי גאוני הדור בעיר הקודש טבריה, שכתבו,

ישראל קדושים באים מקצוי ארץ וים רחוקים לעלות וליראות בחג המצות ובחג-השבועות כדי להשתטח על קברי הצדיקים, וקורין זה "זיאר". ובאים גם על קבר רשב"י ורבי מאיר בעל הנס זיע"א ורוצים לשמות על מקום קבורתם. והנה במקום מצבת רבי מאיר בעל הנס יסדנו שם בעזרת ה' יתברך בית-הכנסת ובית-המדרש ולומדים שם בקבע וכו'. וחנוכת הבית המקודש הזה היתה ביום פסח קטן [י"ד אייר], והיתה אסיפה גדולה, דקרו ותנו בתורתו של רבי מאיר בעל הנס, ואחרי כן היה ששון ושמחה להפליא, וענו כולם ואמרו, כן נעשה ביום זה בכל שנה. עכ"ד.

ורבי רפאל אוחנה בספר טובת מראה [דף לב ע"א] כתב: "הנה שאלתי טעם אשר בחרו היום הזה יותר משאר הימים, ואמרו לי מטעם דאינו חל בשבת לעולם. ועוד, דאין אומרים בו תחנון". והוסיף רבנו המחבר זלה"ה: "מכל הנזכר תראה, דאין היום הזה יום פטירתו, אלא קבעוהו להילולא, משום דבלאו הכי היו נוסעים למירון, ובדרכם היו חונים בטבריה ת"ו". עכ"ל.

רבי מאיר, היה תלמיד מובהק של רבי עקיבא, ראש ישיבה בדור התנאים, חתנו של רבי חנינא בן